

Révész Gáborné Látogatóban Svédországban

A háborúban elszenvedett borzalmak után Svédország nekem az életet adta vissza. Nagyon sokat köszönhetek Svédországnak. Többször visszamentem látogatóba, hiszen nagyon sok barátom, ismerősöm lett. Ez a kép is egy ilyen látogatás során készült. Balról az első egy nővér, aki ápolt minket, mellette a barátnőm anyukája és a barátnőm, Zsuzsi, mellette pedig egy másik nővér. Az, aki áll, én vagyok, mellettem Marianna Köllberg, egy tanárnő. Őnála készült a kép. A svédországi élmények és az ott megismert emberek nagyon fontosak voltak az életemben. Svédországgal a mai napig tartom a kapcsolatot a még élő ismerősökön keresztül. Már csak én élek a képen látható személyek közül. Amikor felszabadultunk a táborból, elvittek minket egy közeli SS-laktanyába, ahol különböző nemzetiségek voltak. Ott összetalálkoztam egy volt tanárnőmmel, aki jugoszláv állampolgár volt, egy szabadkai lány. Ő a jugoszláv barakkban lakott, és a felszabadulás után valamiféle lágervezetésben kapott funkciót, és rábeszélte engem, hogy menjek el Svédországba, ahol kórház van. Oda kerülök, és meg fognak gyógyítani, és onnan menjek haza, mert most annyira gyenge vagyok, hogy úgyse bírnám az utat. Így kerültem el oda június végén. Egy évig voltam ott, egy évbe telt, mire teljesen meggyógyultam. A svédországi egy évre az volt a jellemző, hogy rendkívülien bántak velünk. Olyan nagy szeretettel, hogy azt el nem lehet mondani. A svéd állam, a Svéd Vöröskereszt teljesen 'kistafirungolt' engem. Amikor megérkeztünk Svédországba, az első dolog az volt, hogy aki már járni tudott, azt elvitték egy ruharaktárba, és felruházták téli-nyári ruhákkal, de még sícipővel is, mert télen majd mindenki sível közlekedett. Én ugyan a kórházban nem síteltem, de síbakancsom volt -- megőriztem azt a síbakancsot, és nem olyan régen odaadtam egy hajléktalannak. Télikabát, nyári ruha, cipő, fehérnemű, amit el lehet képzelni, azt mindent kaptunk. Hetenként zsebpénzt kaptunk. Hogyha valaki csokoládét akart venni vagy bármit, az tudott, nem volt kiszolgáltatva annak, hogy mit kap enni. Habár nagyon jó ellátásunk volt, de ki voltunk éhezve az édességre meg olyasmire, amiket otthon nem lehetett kapni. Amíg feküdtem

kellett nyolc hónapig szigorúan, illetve a szanatóriumban, ahol csupa menekült volt a légerekből, akkor is már tudtam dolgozni. Viszonylag erős és egészséges voltam. Jött egy kereskedő a kórházba, aki bébiholmikkal kereskedett, és megkérdezte, ki tud varrni közülünk. Én is jelentkeztem, hogy tudok kötni. Szóval bedolgozást vállaltunk jó néhányan, akik tudtunk ilyesmit csinálni, úgyhogy én elég rendszeren kerestem pénzt. Mielőtt hazajöttem, olyan sok mindent bevásároltam, hogy három bőrönddel jöttem haza, és a kabátomba is bele volt varrva sok minden, mert nem tudtam, hogy útközben elvesznek-e valamit. Ruhaanyagok, kabátanyag, tele volt varrva a bélés alá. Sok mindenkinek hoztam kávéét, kakaót, csokoládét, szóval olyan dolgokat, amiket itt már évek óta nem lehetett nemhogy enni, de látni sem. Legalábbis a mi köreikben nem, mert aki feketézett, tehát akinek sok pénze volt, az elért mindent. Az én szüleimnek persze nem volt.